

Gezi'yi Orklar organize etti deseler ispatlayamazsınız

21 Mart Perşembe 2019 21:45

İktidarın “suçlama ideolojisi” tüm egemen sınıf hukuk formlarına içkin olarak hep vardı ve yeni değil elbette...

Okurlarımız, AKP iktidarının bir ideolojik savcılık yarattığına dair 5 yıl önceki tespitimizi hatırlayacaklardır (Türk Ceza Muhakemesi sistemimizin yeni aktörlüğü: (<https://odatv.com/suc-delili-gaz-maskesi-limon-deniz-gozlugu-1612131200.html>)).

İktidarın “suçlama ideolojisi” tüm egemen sınıf hukuk formlarına içkin olarak hep vardı ve yeni değil elbette. Ceza hukuku rejiminin - kendi konjonktürel değişkenlerini yok sayarsak - egemen iktidarın hangi eylem biçimlerini kendi “**blok**” “**toplumsal sözleşme**” sine aykırı bulup, bunlara hangi cezaları vereceğine dair hukuk politik karar (desizyon) denklemi akademik öğretilerde dahi kabul halindedir. Bu, denklemin, 19. Yüzyıla başlatabileceğimiz “**çağdaş**” hukuk öğretisinde bilinen ilk formu...

Yine çağdaş hukuk öğretisi, kanunun iki unsuru olması gerektiğini kabul eder. Ratio (akıl) ve voluntas (egemenin iradesi). Tartışmasız olan ikinci unsuru, yani pozitif hukukun düzenlenmesinde ve uygulamasında bir “egemen iradesi” olmadığını düşünmek, hukuku kendi denklemlerinden oluşan bir teknik formasyon olarak tahayyül etme düzeyindeki Kelsen mistifikasyonunda dahi rağbet görmez. Kaldı ki Kelsen, egemenin hukuka müdahalesini hukukun dışından gelen bir müdahale olarak tarifler ve bununla uğraşır. Sosyolojik hatası, hukuka politikanın karıştırılmamasının mümkün olması

düşündeydi. Yok saymaz, arındırmak isterdi. Düşü gerçek dışı, ancak hüsnüniyetliydi.

Hukuk yaratımında ve pratiğindeki diğer unsurun, ratio'nun varlık şartı ise tartışma konumuz. Ratio'nun yokluğu değil, yokluğundan beis görmeyen ideolojik usulü anlatmak istiyoruz. Şöyle diyebiliriz: Yargı iktidarı, hukuk uygulamasında ratio yokluğu bir ideolojik varlık haline getirmiştir.

Buraya geri dönmek üzere ilk bağlama bir celse daha gidip gelelim.

İktidarın iradesini bir teknik olarak önümüze koyan "objektif" aldatmacalı hukuk, sınıflı toplum hukukunun kendisi olarak görebiliriz. Dolayısıyla ceza hukuku o yerel iktidarın dolayimsız ideolojisidir. Kendini ideolojik olarak ifade etmekten sakındığı momentlerde de; formuyla, retorikleriyle, cezalandırma araçlarıyla ve hatta ceza hadleriyle anlaşılır kılar ideolojisini.

AKP egemenliğinde, başka bir üst evre ise, ceza usul rejiminin kendisinin de bir ideoloji üreten, iktidarın ideolojisini yeniden örgütleyen olarak reorganize olması.

Yeni Gezi iddianamesi, TTB davası, ÇHD'li tutuklu avukatların bugün çıkan kararı, bu anlatımımızın emsalleri olmanın ötesinde yeni oyun kurucular...

İktidarın avukatlık norm ve pratiğine dair kanun dışı sınırlamaları, kimin/kimlerin avukatlığının yapıldığı üzerinden avukatlık yapış biçimlerinin cezalandırılmak istenmesi, bir cezalandırma hukuku ideolojisi midir? Şüphesiz. Selçuk Kozağaçlı ve arkadaşları bu deneyimlemeyi bir tur da FETÖ yargısı üzerinden yaşamıştı. Soruşturma ve iddianame, ideolojik savcılık tanımlamamızla uyumluydu. Ancak kovuşturma sürecinde iyi-kötü bir aleni yargılama, mahkeme, hakimler, savunma imkanları ve avukatlar vardı. En azından ceza usul rejiminin toplum karşısına çıkan cübbeli adamları, heyet halinde olmanın nezaketi, toplumsal görünürlük ve yüz yüzelik hatırına bir rasyonellik imgelemi olsun taşımak derdindeydiler. **"Savcılar tamam, iktidarın akıldır, ama mahkeme görüntüde olsun bağımsızlık imajını güzel oynamalı."** Ve ilk duruşmadan itibaren tahliyeler gelmişti.

2018 yargılamasında yine böyle bir sahne ile başladığının, ilk duruşmadaki tüm sanıklara tahliye "hatası"nın ise ilk perde iktidar ratio'suna uygun düşmeyen bir sufle okuma "sehven"iyle hızla "düzeltildiği"nin şahidiyiz hepimiz. Öyle ki önceki heyet bu kararı sebebiyle derhal idari müeyyidelere çarptırılmıştı. Ve yerlerine yeni atananlar, iktidarın emir ve muradının kati uygulayıcısı olmak hevesiyle, usulün kendisini de katletmekte beis görmediler.

"Ratio" süreci şöyle işlevsizleştirilir: yargı iktidarı bir bilinmeyen veri ortaya koyar, sonra bu veriye dayanan iddianın, salt o veriye dayandığı için doğru olduğunun kabul edilmesini emreder. Hukuk metodolojisi, felsefe metodolojisinden alıntıyla buna döngüsel safsata (logicalfallacy) der. Burada açıkça bir bilinmeyenden başka bir bilinmeyene doğru geliştirilen bir argüman vardır. "Tanrı vardır, çünkü İncil böyle söylüyor. Nitekim İncil Tanrı tarafından yazılmıştır" ifadesindeki gibi. (bkz. Ertuğrul Uzun, Hukuk Metodolojisinin Sorunları).

Gezi iddianamesi örneği, Türkiye'deki Gezi eylemlerinin Sırp Otporörgütü, ve bundan sonra kurulan yine aynı ülkeden Canvas örgütünün yönettiğini ileri sürüyor örneğin. Bu yönde tek bir rasyonel argümana dayanıyor mu? Bu örgüt de tek yumruk simgesi kullanmış, Gezi'de de aynı simge kullanılmış! Ratio bu düzeyde. Böylece Gezi eylemleri dış güçlerin hükümeti devirmeye dönük kalkışması oluyor. Bu iki önerme arasındaki bağın rasyonelliğine de gerek duymuyor elbette. Ve sanıklarla müdafilerle şunu diyor: bu verinin geçersizliğini ispatlayın.

"MORDOR'DAN GELEN ORKLAR ORGANİZE ETTİ" DESELER...

Safsatanın döngüleştirilmesi, safsatayı gerçek yapmaz elbette. Ancak bu ratio yokluğu bir ispat imkansızlığı yükler sanığa. Örneğin Gezi iddianamesi **"Gezi eylemlerini Mordor'dan gelen Orklar organize etti. Çünkü Orta Dünya vardır"** verisine dayansa, siz bir safsatanın yokluğunu, yokluk halini ispata zorlanırsınız. Oysa, hukuk metodunda **"açıklık durumunda yorum yapılmaz"** (in clarisnon fit interpretatio). Bu açık yok halini ratio ile ispatlayamazsınız, çünkü veri ratio dışı bir safsataya dayanır.

ÇHD'li tutukluların davası da böyledir. **"siz teröristsiniz, çünkü bir gizli tanık öyle söyledi."**

Peki bu gizli tanıkla yüzleşme imkanı tanınmış mıdır?

Hayır!

Hukuk ratio'suzluğunu buradan kuran yargı sizinle iletişim kurmaz. Bir muhakeme de yapmaz. Gerçekte Muhakeme bir çatışma ratio'suna dayanır zira. Geriye yalnızca tanımama kuralları kalır. Kurulmayan kolokyumdan çekilmek kalır. Ve yargının bu safsata halinin argümanlarını yadsıyarak, sanığın kendi tarihsel savunmasını kayda geçirmesi kalır. Mahkeme, salt adı mahkeme olduğu için bile, bu tarihsel savunmaya katlanmak zorundadır. Bunu da yapmıyorsa; muhakemenin, ratio'nun, argümanın, savunmanın olmadığı "yer"e mahkeme denmez.

Usuldeki yeni durum ise, "görsel"in yokluğu, "ratio"nun yokluğu ve bu yokluktan da yeni bir düzen inşası çıkarılmasıdır. Avukatlar yoktur, avukatların talepleri dinlenmez, es kaza dinlenirse reddedilir. Avukatların tanıkları sorgulama hakkı, tanık dinletme hakkı, mevcut manipüle edilmiş "gizli" tanık beyanlarına karşı gerçeğe dair kanıt sunma hakkı, ve üçyüz yıllık hak olan "son söz", "son savunma" hakkı dahi uygulanmaz. Tek bir cümle sanık ya da müdafii savunması alınmadan hüküm

kesilir. Bunların tamamı Ceza Muhakemesi Kanunda emredicidir oysa. Bu nedenle pratik Adli Usul artık tümüyle yasa dışıdır. Yargı iktidarı usul pratiğiyle "hiçbir hukuksal akla, hiçbir usul hukuku kuralına, hiçbir bağımsızlık fenomenine ihtiyaç duymuyorum. İhtiyaç duymadığımı da görmenizi istiyorum. Ben iktidarın kendisiyim" diye haykırmaktadır. "Adil yargılanma hakkı" yokluğu, "savunma hakkı" yokluğu, ve bu yokluğun ilanı da, ceza usul rejimi ideolojisinin nesnesidirler. Usulün kendisi bir iktidar cezalandırmasıdır. İktidarın "temyiz edilemez mutlak hükmü", yargı iktidarının usulünü tartıştırmamasıyla ve mutlaklaştırmasıyla perçinlenir, bütünleşir. Hobbes'in tek doğal mutlak hakim olan iktidarı (Leviathan), mutlak desizyonunu böyle kurar. Ne tanrı, ne hükümdar, ne de yargıç yasalarla bağlı değildir (princepslegibussolutus). Tıpkı Carl Schmitt'in tanrı-devlet özdeşliğine bağlı "PolitischeTheologie" kuramını Nazizmin kanatları altında kurması gibi. AKP yargısı da, usul ideolojisiyle iktidar ideolojisinin kaynaşmasını ve desizyonunu böyle kurar haldedir.

Bir dinsel rejim yargısı usulü bu değilse nedir?

AKP yargı iktidarı, ilericilikle gericiğin mücadelesinin alanlarından biridir hasılı; ideolojisiyle, aklıyla, hegemonyasıyla bu iki kampın mücadelesidir.

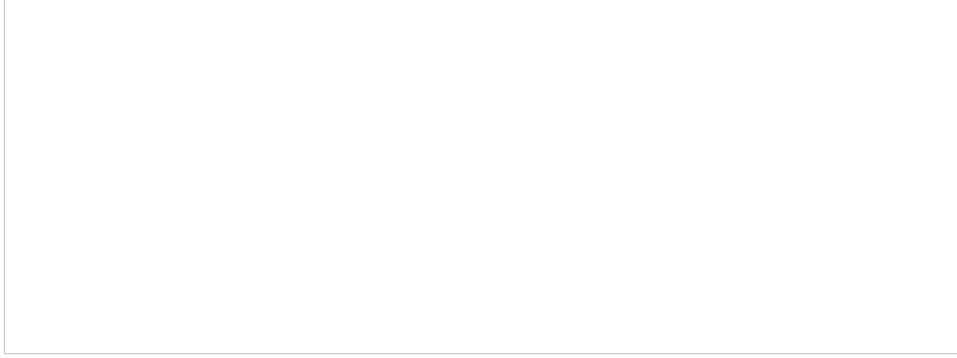
Bunun dışında bir Ağır Ceza Mahkemesi kaldığını sanmıyoruz. Toplumsal davalarda politik savunmadan, kopuş savunmasından başka bir savunma biçiminin kaldığını da, sanmıyoruz.

Formel olarak dahi mahkeme olmanın unsurlarını taşımayan, hüküm kurma sürecinin unsurlarını taşımayan hiçbir mahkemenin kararını tanımanın da imkanının kaldığını sanmıyoruz....

Biz tanımayacağız!

Doğan Erkan

Odatv.com

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

